

При тѣхъ, въ разсадника, шумъ обилень
отъ пеперуди, оси и пчели.

Отъ дилиянката

бие сърцето. Отъ старото биле
зеницитѣ се разширяватъ.

„Нѣматъ си работа!“

Клюкарстватъ за тѣхъ, ала тѣ
прекарватъ си времето въ буень туптежъ
надъ хининовото дръвченце слабо.

Ходѣше академикътъ зорѣкъ
и гледаше въ парка всѣки сждѣ.
Той е пробвалъ водитѣ на Амазонка:
Горчатъ ли?

И си изяснилъ, че горчатъ.

Разсичалъ той съ брадва стѣблата лианни.
Навлизалъ въ гората, въ самата ѝ дълбочина.
Намѣрилъ тамъ скжпи горчилки, небрани,
и съ корабъ докаралъ скжпитѣ имъ семена. —
И Таня огледа подъ стѣклена малка кутия
дрѣвчето нелепо. За него мечтаятъ,
денемъ мечтаятъ трескавитѣ бояджии,
бояджиитѣ ношемъ отъ треска страдаятъ.
И Срѣдната Азия, която гори
въ зеления огънь на треската, цѣла ще стане
за дървото отъ хининъ да благодари
на професоритѣ,

и на ботаника Таня.

Тази сжщата Таня, която тозъ часъ
на колѣне люлѣя и милвамъ я азъ,
моята руса и тънкоржка,
моята мила,
моята обична Таня.